

PERIÓDICH VERMETT

•• SALUT PÚBLICA •• INTERESSOS POPULARS •• ARTS Y LLETRAS ••

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

CRÓQUIS DEL NATURAL

En un Ateneo días enrera.
—Demà arriba l' Echegaray, se l' ha d' anar a rebre. Fem que la Junta 'ns nombri per anar-hi en representació de la societat.
—Soch del mateix parer. No'n caldria d' altre que hi faltés lo nostre element! Y se l' ha de obsequiar ab un esplèndid banquet.
Varias veus:
—¡¡¡Aprobado!!! Sí, sí, banquet, banquet....

Passejant per la Rambla.
—Es qüestió de anarlo a invitar encara que no accepti, puig de lo contrari los sabis de Barcelona farem un paper ben desayrat.
—Si l' dilluns se'n va invitemlo per dilluns; tal vegada no accepti, y aixís quedem be tots y ell content.
—¡Bon plan! ¡ben pensat!
—No, senyors. Jo no opino aixís. En la vetllada no será possible llegir poesias tots nosaltres, y jo no vull quedar en mal lloch. Que 's fassi banquete, y qui no tinga versos llegirà prosa, ó sino farà un discurs ó un brindis al ménos.
—Soch de la mateixa opinió. Jo faig un per lo dinar costi'l que costi. ¿Qui més vol serhi? Sis ó set veus, l' una després de l' altra, com un foch granejat.
—Jo, jo, jo, jo.
—Ja tenim banquet. Ara es qüestió de buscar companys perque no resulti tan car.
—Bueno; tots vosaltres aneu, feu llista. Entretant jo y en Pau cuidarem d' organisar tot lo demés.

Al voltant d' un típter.
—Ara fora del cas enviar gacetillas als diaris dihent que *los representantes de las artes, la ciencia y la literatura darán un banquete al eminente autor dramático D. José de Echegaray, en el que concurrirán jo, tú y ls demés companys*. Però ¿cóm ho arreglem per dir qui llegirà poesias? Perque si 'ns en deixem algun al tinter tindrem rahons.
—¿Per aixó t' apuras? No hi ha res més fácil. Pósehi a los que tenen versos ó prosa que ho hagin llegit en vuyt ó deu vetlladas al ménos. ¿Que haya un cadáver más que importa al mundo? Aquell que no l' hi dugui'l nom la gacetilla encare ho tindrà millor, perque l' endemà farán la rectificació per ell sol y l' hi di-

rán que *tampoco faltar del distinguido literato y aprovechado joven*, etí.
—Just. Apa mans a l' obra; jo faré las gacetillas per los diaris lliterals, que a mí'm co-neixen.

L' endemà.
—¡Hola! Ja he vist que doneu un banquet a l' Echegaray. ¿Que no s' hi pot ser?
—Pagant trenta rals... pero tu no tens pas versos, y tothom llegirà; sabs...
—Ja sé un brindis que l' he pronunciat en quatre ó cinch banquets.
—Donchs quedas apuntat.

Lo banquet se celebra.
Acabat s' aixecan en Pere, en Pau y en Berenguera, personas conegudas no per las sevas obras, sino perque 'l seu nom se llegeix sovint en los diaris, en gacetillas que ells envian ab lo sello de la corporació. Com que llegeixen ó brindan entremitj de gent de valer, sembla que ells també ho son, per alló de *dime con quien andas...*
Lo senyor Echegaray, ab frases més plenas de finura que una pona camosina, dona cada llistoneta a n' algun xixarel-lo que fa versos plens del fatalisme alemany ó cosa per l' estil, que 'l deixaria blau si no tingués tan bonas formas al reptarlo. Figúrintse; un d' aquestos deya que qui sab ahon aniria a parar lo mon, tement que un dia s' havia d' *estrellar* contra alguna estrella; si be que ell no s' atrevia a dirho claret. L' Echegaray, que sab molt be ahont té la ma dreta, 'l hi feu present que 'l mon camina cap al progrés y que, com l' home porta 'l timó a través del espay y del temps, per forza 'l mon caminará dret sempre cap a la civilisació, sense que s' hage de teme ni esser fatalista.
Entretant se couhia un altre ou per un senyor catedràtich que molestá un xich al obsequiat tirantli tants *propòs* devant de tothom, que 'l feu tornar roig. Però no 'ns hi entretindrem.
A lo mellor s' obrí una porta y aparegué un personatge que venia a posar fi a la festa (ab gran sentiment de tots aquells que s' habian de quedar al pap la discus que portaban tan estudjadet).
—Jo vinch a escriure lo *Mane Thecel Phares* d' aquest festí;—digué'l subjecte aludit.
—Sí, senyors; no 's vull molestar més;—digué'l senyor Echegaray.

—*Que hable eternamente!*—cridá un que no debia saber com ferho perque 's parlés d' ell. S' acabá la festa.

En un café, poch moments després.
Un subjecte atacar de la monomania d' esser amic de las notabilitats:
—Estich cremat ab l' Echegaray. Figúrintos que 'ns habiam de trobar per portarlo a veure lo café de Colon y no l' he pogut fer seguir.
—Donchs deuen ser molt amichs?
—¡Ja ho crech, burrango! Jugabam a balas quan ell era petit, que estabam junts al carrer d' Aragó.

Altre cop en l' Ateneo.
Se passeja al voltant del grupo que acompanya a l' Echegaray un catalanista, autor d' una colleccioneta de poesias. Va tot mudat, fins porta guants y un sombrero de copa lluhent. En la butxaca del *pardesus* no hi falta pas lo llibre de que es autor. Sembla que rumihi la mostra. Vinga fe'l *tato*. ¿Qué deu voler? Vejám, ara va dret al grupo. Hola, 's dirigeix a un subjecte que no 's separa del autor del *Gran Galeoto* y porta un plech de papers sota 'l bras; deu ser son secretari. Escoltem lo que l' hi diu; parlan baix:
—Vosté que deu anar ab lo senyor Echegaray, fassim lo favor de donarli aquest llibre, perque ell me l' ha deixat a mí y jo tinch tart, ¿cómprén?
—Dispensi, no 'l puch servir; no 'l tinch gens tractat, encara que 'm vegi a costat d' ell.
Eran dos subjectes que per distint medi volian exhibirse, l' un procurant que la seva *obra* arribés a mans de l' Echegaray, y l' altre frengantse ab ell per fer tropa.
—Ja 's dich jo que n' hi ha un tip de molta gent! Vegin a n' aquell catalanista aygualit qui no l' hi feya tirar lo llibre al correu ab una faixa dirigida al senyor Echegaray, y s' estolviaba l' haberse de mudar per fer un paper tan lluhit.
Si algú dubtés del fondo de vritat que hi ha en aquestos cróquis, los hi garanteix LA TRAMONTANA, que está molt per demunt de tanta petitesa. Cada vegada que ve a Barcelona algú de la talla de l' Echegaray, ja 's digui Cánovas, Balaguer, Cañete, Sarasate ó Rubinstein, trobaréu al seu voltant una colla de tipos per l' estil dels bosquejats en aquestas ratllas, que per haberse vist lo nom ab lletres de motllo una dotzena de vegadas al costat de noms populars,

están convertits en verídics depòsits de superbia qual tapadora, la testa, està plena... de vacietats.

Jo so molt descuidat y deixaba de inclourem en los cròquis aquestos. Tots los tipos procuran donarse llustre, perque saben que 'ls pròxims no 'ls n' hi donaran pas. Donchs fem lo mateix ara que tenim la ploma a las mans.

Al anàrmén al llit després de contemplar lo que 'ls hi he dit, y molt més, tal vegada per haber-mhi fixat massa, vaig comensar a somiar una cosa que podriam dirne continuació de lo que acababa de passar.

Vegín quin somni més estrany.

Damunt de la via de Tarragona hi havia dos gossos que 's barallavan, y no de per riure. L' un se deya *Fransa* y l' altre *Vilanova*. Barcelona y un senyor americá que porta bigoti y sembla d' argent viu, atiaban al segon gos, mentres que uns quants enemichs del ensanxe abordavan lo primer.

Al fondo, per la via de Madrid, tocava 'l dos a gran velocitat lo senyor Echeagaray y demés companys de comissió.

Me sembla recordar que l' últim vagó del tren portava una cúa molt llarga.

E. K.

LAMENTACIONS DE UNS CADÁVRES

RECORTS DEL HOSPITAL DE SANTA CREU

Treballava de manobra en lo carrer de Condal, y d' un bastiment molt alt vaig caure, y com a pobra, portárenme al hospital.

Lo mal, francament, fou poch, no hi hagué res dislocat, ni tampoch cap os trencat; sols vaig donar contra un roch que al anca m' obri un forat.

Lo metje don Joseph Diaz me va donar gran consol, y 'm digué: no tinguis dol, puig d' aquí sis ó set dias ja anirás a pendre 'l sol.

Rahó no l' hi va faltar: agafó febre, deliri; un capellá porta un ciri, me varen viaticar, vaig morir... y al cementiri.

Ficat a dintre esta fossa, quan ja la fossa 'm cubria jo rumia que rumia, tot pensant jes cosa grossa lo morir-se al sisé dia!

No m' ho podia acabar que ab tan poch mal hagués mort; pero al fi digui: es la sort, y ja més no hi vull pensar: m' adormo... y a roncar fort.

Al cap de tres dias justos se senti una gran tabola, y 'm cau sobre una rajola; ¡no guanyaré per sustos! aixeco 'l cap y... ¡ola, ola!

Me 'n posan un al costat, magre, grabat, de pel roig; no 'm feya pas gens de goig. S' havia suicidat per por de tornarse boig.

—Y aixó? l' hi vaig preguntar: ¿os feren potsé algun tort, que os habeu donat la mort? —Mireus lo que 'm va passar:— me digué, brollant lo plor.

—Avuy compleix vintiu dia que sorti del hospital, y vaig sortir ab més mal del que al entrarhi tenia: aixó ho puch dirho ben alt.

Ans era repartidor del *Correo Catalan*, lo pa m' anava guanyant, y ara fret, ara calor, jo repartint y suant.

Vingué un dia que malalt vaig caure, y com a pobra... —Com jo.—¿Qu' erau vos?—Manobra. —Tingui que aná al hospital. —Alli no 's paga ni 's cobra.

—Lo meu mal s'ols consistia en un costipat de pit; vaig estar un mes al llit; quan tot plegat, un mitj dia me torno a sentir ferit.

Lo qu' es ara va de malas: no 't val lo noy de la bola; vaig agafar la vepla: vaja, qu' en aquélas salas se té la mort a lagola.

Un company meu, en Busquets, era un xicotás molt sa; tingué al hospital qu' entrá, y ya sorti ab hupora frets y un tumor blanc a la ma.

—Ab quin moui critiqueu los fets de la *Casi Santa* que vostra llengua bescanta? —En l' hospital tanta Creu lo qu' está passant espanta.

Perqué os cauá admiració morir allí en tan poch dias? Perque las enfermerias no tenen ventilació. —Vaja, que aixó son manias.

—Ventilació? si n' hi ha massa, tanta, que un fot costipat estich cert que al mi ha acabat: hi ha una finestra que hi passa l' ayre tot acalanit.

—Y perquè al noy d' en Quiquet sense cama ara se 'l veu, quan al entrá a Santa Creu, tenia sols un xiquet de mal, en lo di del peu?

No ho sé, peré l' practicant deya a l' hermana Quiteria; aquí hi ha molta bacteria, que 'l mal xich n' tornar gran. —¿Qué vol dir, molta miseria?

—Uns animals segons diuhen, molt menuts, demala mena, que lo malalt quan alena se 'ls empassa y lins reviuhen y fan venir la cagrena.

Y digas: los aliments, ¿tenen bonas condicions? Y aquéllas mitjas raciones que 's quedan entre las dents? Y aquells caldos tan poch bons?

En quan a l' higiene, vos, no hi enteneu una jota, mes jo en tot peso la pota... ¡Ah, si de la Junta fos! —¿Sembla que axó os alborota!

—La primera providencia, no esperaria a demá: seria lo de nombá directó un home de ciencia; després, treure 'l capellá.

Los hermanos carlistons que hi ha, tan intransigents, no paraban fins a Alps; los treya a cops ce bastons com aquell qui enjega bens.

—Debeu ser molt radical... es a di, ho hauréu sigut, que 'l qu' es ara en l' ataut ja no us fa res bi ni mal. Aquí 's fa lo sorty 'l mut.

—Donchs com anava dihent, vaig curar, gracies a Deu, més, grabat comja veyeu, faltantme un uly una dent, joyas que no tenin preu.

Borni y ab la jell grabada, trobo un dia 'l directó del *Correo*, y 'l ton minyo digué: *bestia senalada liberanos Dominé*.

Estavam davant de Llotje; l' hi dono una bfetada; se mou una taboada, crida ¡lladres! ¡ll rellotje! y ja la tenim arnada.

Un rewólver jo portava: y creyentme deshonrat pe 'l poble, que elborotat crits de ¡mateuld donava, lo cervell m' he destrossat.

Tot venint al Foble Nou los diaris he comprat,

y ni un botall de viat, diuhen, y veure me cou que per un lladre he passat.

—Me voléu fer lo favor de deixarme algun diari? —Aquí va: sols al pensarhi me torna a batre lo cor. ¡Mont de vius, estrafalari!

«Robo.—Ayer al mediodia »infraganti fué cogido »un ladrón: iba vestido »pobremente, y se decía »que estaba un poco bebido.»

—Digueume si no n' hi ha per tirá 'l barret al foch. —No os enfadéu; molt ni poch d' aquí no 'ns podem alsá, y ells son los qui fan lo foch.

—«Robó el reloj a un señor, »y al ver al pueblo exaltado, »un rewólver ha sacado, »y de un tiro, el robador »los sesos se ha levantado.»

—Ja ho veyéu: per sa pobresa fan passar a l' home honrat, per un borratxo, un malvat... —¿Qué fariáu, ab franquesa, si a vos os hagués passat?

—La mort ho acaba tot segons diuhen, mes no es tal; lo periodo electoral s' acosta, y ab nostre vot voldrá algú ser concejal.

Ab aixó, ¡guerra a ne 'ls vius! quan vingan per eleccions a turbar nostras rahons, en aquestos ninxos-nius, no 'ns entendrem de cansons.

Si no fan nou hospital en lo qual ningú s' hi mori; com la *prempsa* no 's millori tornantvos l' honor, com cal... torném a votá en *BATLLORI*.

FORT-AL-BLANCH

Aquesta setmana los barcelonins comensem a pendre la revenja dels rancis empressaris de teatros. Com si no 'n tinguessim prou ab las celebritats que han portat a Barcelona las empresas del Liceo y Principal, ara tenim que s' obrirá al públich un d' aquestos dias lo *Teatro Lirich* dels Camps Eliseos, ahont posarán l' olla gran dins de la xica ab los mestres Masenet y Frigola.

Me sembla que las casas d' empenyos han de fer tant negoci com los teatros ab aquestas competencias.

Está clar, qui no tinga quartos anirá a empenyarse la roba d' hivern y si no basta fins las arrecadas de la dona. Així ho fan a Madrid per anar a veure barallar a n' en Lagartijo ab una bestia. Aquí som mes civilisats.

Ja 'ls anirém tenint al corrent de totas aquestas novetats. Lo nostre crítich de teatros ha portat la ploma a ca 'l esmolet, preparintse.

Si per mostra basta un botó, aquí 'n tenen un de madrilenyo:

«La prempsa de oposició que 's publica a la nit dirá que 'l Concell de ministres d' abir, s' ocupá de la reunió de las actuals Corts pera discutir la totalitat dels pressupostos. Es probable que demá desmenteixi aquesta noticia la prempsa ministerial.»

Així es la política madrilenya. ¡Viva la formalitat! ¡Viva la centralisació!

L' altra setmana un periódich castelarista de Barcelona publicá una caricatura ahont lo actual president del Consell de ministres se balancejaba ab lo seu antecessor.

Un home que s' ho miraba preguntá:

—¿Qué vol dir aixó?

—Home, —contestaba un company seu, — vol dir que 'n Sagasta es a *dalt*, es al *candelero*. —Pero es perque en Cánovas pesa més.

De l'iglesia de Beljanas (Urgell) han sigut robadas variats relíquies y ornamentals sagrats que s'avaloran sobre quaranta unsas.

La calitat dels objectes robats nos fa pensar que 'ls lladregots no seran pas heretjes ni descreguts, perque francament, cap persona que no estiga posseïda de sentiments relligiosos no tindrà gens de predilecció per las cosas del culto.

Se 'ns ocorra un dupte; si tot lo robat val quaranta unsas ¿a quin preu s'hauran tassat las relíquies?

Tenim entès que no 's donan a coneixe los datos estadístichs del últim cens territorial perque resulta que solzament en la provincia de Barcelona hi ha molt mes número de ateos que en tot lo restant d'Espanya.

Los indiferents y espirítistas també puján a un número considerable en nostra provincia.

Aixó serà resultat de las excomunions dels rectors contra 'ls que llegeixen periódichs lliberals.

Sembreu vents y recullireu tempestats.

Lo reverent ex-arcade de Manresa, D. Pere, tan amich de los místichs habitants de la cova de Sant Ignaci, ha trobat sabata en son peu que l'ha tret de l'ínsula Barataria ahont governaba com altre Sanxo Panxa.

Exactament lo mateix ha passat ab lo familiar ajuntament de San Cugat del Vallés. (Q. E. P. D.)

També han destituit lo ignocentó arcade de Sentmanat.

Lo ajuntment de Sabadell diuen si tranolla.

Ara tindrem de modificar 'l refran en aquest sentit: A cada arcade li arriba la seva cessantia.

A Badalona están mes contents que unas Pasquas ab lo nombrament del Sr. Guixeras pera 'l càrrech d' arcade primer. Lo Sr. Guixeras era 'l regidor mes trempat d'aquella població y no s'assembla gens ni mica a n'en Fontrodona.

Comprench 'l alegría dels badalonins; també estaria molt contenta LA TRAMONTANA si alcançaba tan aviat lo que desitja.

Lo Sr. rector de Palau d' Anglesola, desde la trona tirá quatre mots plens d' ira perque li habian embargat la casa (sense la majordona, ey) per no haber pagat cap trimestre de consums del any económich actual.

Lo ajuntament debia temer que aniria a purgar a las calderas d' en Pere Botero lo grave pecat de fer cumplir la lley y li aixecá l' embarg.

Si jo fos rector y trobés un ajuntament tan manso!

Lo dilluns de Pascua lo Centro-Clavé de la Barceloneta dongué una vetllada literaria-musical en son elegant saló del carrer de Sevilla, que 's vegé concorreguda per lo bó y mellor de aquell barri marítim. S' hi llegiren alguns traballs que deu-n'hi-doret, y entre las pessas de música que s' executaren no hi van faltar las de la terra. Sobre tot nos agradá molt aquell discurs que 's llegí primerament. Si tots los socis del Centro-Clavé son catalanistas com l' autor del mateix, LA TRAMONTANA los hi envia la enhorabona perque no estém pas lluny d' oscas, puig fem lo camí junts, si be que nosaltres encara aném molt més enllá.

Un' altra societat de la Barceloneta, Lo Llorer, no fa molts dias també n' dongué una de vetllada que 'ns feu formar molt bon concepte del jovent d' aquell barri.

A n' aquells que per casualitat hagen vist un paperot ab lo títol de La Pescatera, que millor 's diria Lo Safreig, los hi assegurém que abduas societats son molt diferents del caràcter de aquell paper setmanal a pesar de ser vehins. En la Barceloneta passa com en molts escales abont la senyora del primer pis no 's cuida més que de casa seva, mentras que 'ls habitants del segon son una colla de manyefas que no passa res entre cap matrimoni del carrer que ells no n' egan esment.

CUENTOS

Un oficialillo tronat ab més deutes que parents y més vanitat que una dona, se presentá decididament a un gran capitalista demanantli la seva filla per esposa.

Lo pare, per atrapar al militar, respongué lo següent:

—No hi tinch cap inconvenient: vosté ja sab que la meua filla te un regular dot. Ella se pot dir que portaria perque poguessen ben dinar; ara vosté a lo ménos necessita portar per sopar.

—Aixó ray; contestá 'l militar.

—Y cóm s' ho arreglará? insistí 'l altre per acorrallar-lo.

—Molt senzillament. La noya porta per dinar espléndidament; donchs corrent: sols me resta dirli que 'ls dias que jo dino molt bé, sempre suprimeixo 'l sopar.

Un pagés se'n va a l'estació del ferro-carril de Martorell y demana dos bitllets per Gelida.

Los hi donan, paga, y va a entrar a la sala d' espera.

L' empleat que talla las targetas, al veure que n' hi dona duas, l' hi diu:

—Per qui es 'l altre bitllet?

—Oh, tots dos son per mí. Me convé anarhi molt depressa y n' hi pres dos per serhi ab la meytat del temps.

Dos propietaris de poblet volgueren celebrar sa estancia en Barcelona anant a fer un bon tech a una fonda de primera.

Al efecte se dirigeixen a ca'n Martin, y aixis que 's troban dintre, un d' ells pregunta a un mossó:

—Home, ¿qué diuen aquellas lletras grossas de l' entrada.

—Aquellas lletras? Restaurant.

—Res-trauran? Donchs aném sen, que nosaltres habiam vingut pensantnos que 'ns traurian alguna cosa per menjar. Jo 't flich si no ho pregunto com nos amagan l' ou!

DE MORTS Y FERITS.....

Deu morts, vinticinch ferits, soroll, moviment y crits; soterranis y presons, tempestats y llamps y trons: noys que buscan a sa mare, noyas que no tenen pare; cuentos é historías estranyas, tots los marits portant banyas; rewólvers, punyals, veneno, algun nou Guzman el Bueno, gent que mort sens dir un ¡ay!...

—¿Qué dimoni es eixa trama? —Aixó es l' argument d' un drama d' en Joseph d' Echegaray.

TORTAMOLLA

LO DIA 15

del corrent mes de abril, foren penjats a la forca, en Sant Petersburg, los cómplices ó autors de la mort de Alexandro II, anomenats:

- Rissakoff. Schielaboff. Sofia Perowskaia. Michailoff. y Kibaltehitch.

La senyora Hesse Heffmana serà també executada desseguida que hagi parit.

Rissakoff, en qualsevol altre país, haguera sigut declarat irresponsable a causa de sa poca edat.

En las sessions celebradas per lo tribunal, quan lo fiscal feu una ressenya animada de la escena del assassinat, lo reo Schielaboff va posarse a riure.

Aquest fulano no negá pas que tenia per orgull esser nihilista decidit; tampoch volgué atenuar sa responsabilitat, y pronunciá després davant dels jutjes un discurs de més de una hora dissertant sobre 'ls debers dels revolucionaris.

Rissakoff també pronunciá un discurs en lo mateix sentit, y Sofia Perowskaia feu igualment un altre discurs explanant son sistema de reforma social.

Lo Czar ha condemnat a desterro perpetuo al fill del gran duch Constanti, y aquest marxará espontáneament de Russia.

Irlanda, aquesta gran part del estat d' Inglaterra, fa temps que está revolucionariament comoguda.

Als treballadors de la terra se 'ls ha ficat al cap qu' es injust que 'ls que no traballan la ballin molt grassa, y que ells, treballant ab excés, la ballin magrissimament.

Y 'ls propietaris, los nobles y ricatxos, diuen... que ells ja hi están acostumat a la vida regalada, y que de bonas en bonas may deixaran sas comoditats.

Y entretant plouhen lleys, decrets, polissons, sorpresas y garrotadas que es un gust.

Mes quan un poble s' ofent es corda tan delicada, que 'n te prou d' una estirada per malmetre l' instrument.

EPIGRAMAS

—La vida es curta, exclamava!— si hi pegava ó no hi pegava. a cada punt mossen Po, y ell del tot se'n oblidava sempre que feya un sermó.

A un borrarxo deya en Cinto: —Si jo 'm trobés al teu cas desseguida m' en 'niria corrents a la Catedral, al campanar m' en anava, y pataplum! daltabaix! —Si 't trobessis com jo 'm trobo— respongué l' interpelat— no 't podrias tenir dret y vols que corri, babau!

P. P. PLÁ

En Pau, que ven redolins, va dir a la Margarida: —Per tu daria la vida, la vida... de Don Crispin.

A. SOLER V.

XARADA

—Que has acabat, Mariona tres total que 't vaig deixar? —De total hu has de parlar perque la mamá segona.

TORTAMOLLA

GEROGLIFICH

HOME ENTENIMENT

UN GIRONÍ

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA : Qua-res-ma

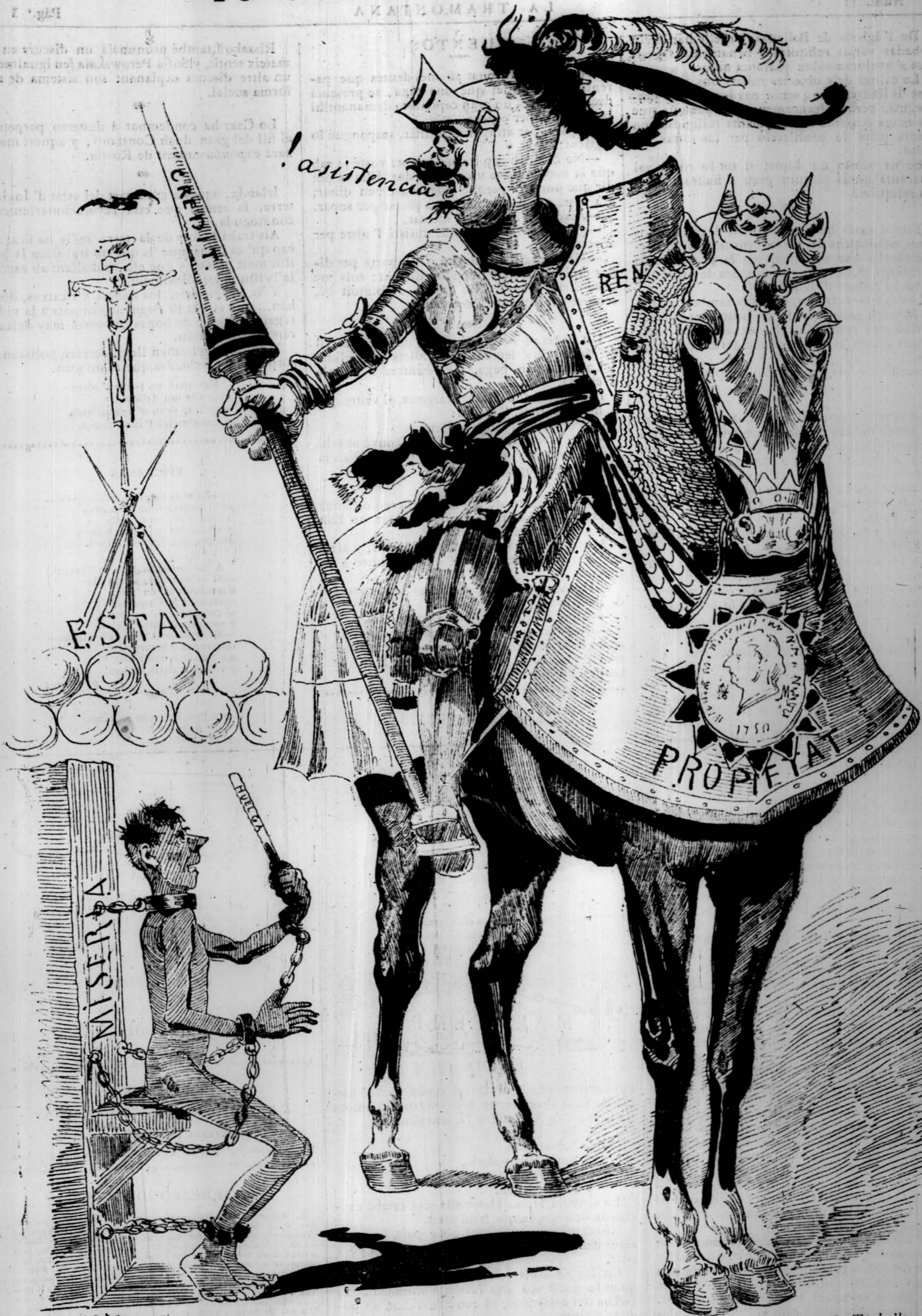
GEROGLIFICH. . . . . Com més alts més animals

CORRESPONDENCIA

A. Amorós. Aprofitarem una xarada y una sinonímia. Salvador G. y M. Vosté pot ferho mellor; evuhí. Las Murmuracions son llargas y poch correctas. Barberet de Reus. Estém agobiadissims de original; hem de complaure a molts; ja li arribará l' seu torn. Aniran los epigramas y pensamientos. Las duas poesias están bé pero no son del género del periódich. S. Piers. Algo aprofitaré. M. L. La versificació deixa molt que desitjar. Tortamolla. Molt bé. L. Pujol y Vilanova. Ja li arribará 'l torn, puig l' original nos surt per las buxacas. Anirá un epigrama y duas cantarelles. Un Charlatan. Tot es massa fácil. Miquel Sabaté. Vosté es un poeta del dia. A. M. Ch. Vosté versifica com lo Feo Malagueño. S. Martí. No se las pegui tan fortas, li repetim que algo de lo que va enviarnos ho habem llegit en castellá y no som sols. Lo demés no servia. Insetarem la major part de lo que envia. un xich corretegit.

Barcelona. Tipografia LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastres 96, Ronda de la Universitat, 96

LO CAPITAL Y 'L TRABALL

Ben armat de totas armas
n' está sempre 'l Capital;
l' escudan y 'l protegeixen
crédit, renta y propietat.
Lo Tráball, lligat de camas,
pe 'l coll y de las dos mans,
á n' al pal de la miseria
está ben agarrotat.
La huelga, es l' única arma

que acostuma manejar,
y encara no la belluga
que, espantat, lo Capital
! asistencia! sol cridarne
á n' al seu amich l' Estat,
que 'l protegeix ab exércits,
l' ampara com un germá,
y després de menyspreuame
á n' al misero Tráball,

l' hi diu, ab veu socarrona,
com volguent sé 'l seu company:
—Jo 'us dono iguals drets á tots;
lluyteu ab armas iguals,
que á mi res me fa que vencia
lo Tráball ó 'l Capital,
puig sols vindré á armonisarvos
en cassos d' un extrem gran.
—Jo no 'm pago de paraulas,—

l' hi contesta lo Tráball;—
—jo tan sols, per l' un y l' altre,
vull Justicia y Llibertat;
jo sols vull pogué' igualarme
al que á mi va naixe igual.
Sols demano 'l que 'm pertoca,
y no es gayre demanar,
al que beu en ~~una~~ copa d' or,
la suhor del meu afany.